

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ט 17858-03-26 אהריש ואח' נ' בן יהודה

לפני כבוד השופט ערן גלברד**המבקשים:**1. **לוסי אהריש**2. **צחי הלוי**

על ידי ב"כ עו"ד עמית מור ועו"ד ליעד להנר

נגד**המשיב:****רחמים (רמי) בן יהודה**

על ידי ב"כ עו"ד חיה מלול גז

החלטה

1. לפניי בקשה למתן צו מניעת הטרדה מאיימת, לפי הוראות [חוק מניעת הטרדה מאיימת](#), התשס"ב-2001 (להלן: "החוק"), במסגרתה המבקשים דורשים כי יינתן צו האוסר על המשיב להטריד אותם ואת בנם הקטין במספר אופנים שפורטו בבקשה.

2. למען שלמות התמונה העובדתית יצוין כי ביום 9.3.2026 ניתנה החלטה, על ידי כבוד השופט פורר, לפיה אין מקום להיעתר לבקשה במעמד צד אחד, ומשכך נקבע דיון בבקשה כאשר ניתנה למשיב הזכות להשיב לבקשה עובר לדיון או במסגרת הדיון בעל-פה. תשובה בכתב לא הוגשה מטעם המשיב. בדיון שהתקיים בפני כבוד השופט יצחק ביום 16.3.2026 נקבע כי לא התקבלה אסמכתא בדבר אישור מסירת הזימון לדיון לידי המשיב, ומשכך נקבע מועד דיון נוסף, בפניי, כשופט תורן במצב החירום שהוכרז.

3. המבקשת היא עיתונאית מוכרת, והמבקש הינו שחקן מוכר. המשיב הינו פעיל פוליטי. מבקשת המבקשים עולה, בתמצית, כי ביום 1.2.2026 נשאה המבקשת מונולוג בתכנית טלוויזיה בו "התייחסה לאירוע שהתרחש בכנסת והגיבה לדבריהן של חברות הכנסת לימור סון הר מלך וטלי גוטליב ביחס לאלימות בחברה הערבית. במסגרת זו אמרה את הדברים הבאים: "הערבים הם אזרחי המדינה הזאת, על אפכן ועל חמתכן הצדיקה, ובבחירות הקרובות, הם ינהרו בכמויות אדירות לקלפי אינשאללה, כדי לממש את זכותם הדמוקרטית במדינה היהודית הדמוקרטית. עד אז, בשבת הם יצאו לממש עוד זכות דמוקרטית ויפגינו נגד האלימות והעדר המשילות". (סעיף 5 לבקשה).

בעקבות מונולוג זה, כך נטען, החל המשיב במסע הכפשה אליהם נגד המבקשים הכולל פרסומים ברשתות החברתיות, הפגנת מחאה מחוץ לבניין מגוריהם שהתקיימה ביום 18.2.2026 והפגנת מחאה מחוץ לדלת דירתם (בקומת המגורים) ביום 21.2.2026. המבקשים הגישו נגד המשיב שתי תלונות במשטרה, כאשר לאחר התלונה השנייה ניתן נגד המשיב צו הרחקה למשך 14 ימים.

4. בדיון שהתקיים בפניי היום שטחו הצדדים את טענותיהם באריכות. המחלוקת היא כיצד יש לאזן את האינטרסים הנוגדים, לכאורה, שבין זכות המחאה וחופש הביטוי לבין הזכות לשם טוב ומניעת הטרדה מאיימת. כדי שהנייר לא יחסר, יוער כי המבקשים הגישו תביעת לשון הרע נגד המשיב, בעקבות הפרסומים שפרסם, המתבררת בבית המשפט המחוזי בתל-אביב. עובדה זו אף היא הפכה לסלע מחלוקת שכן עולה השאלה האם פרסומיו של המשיב יש שיתבררו אך ורק במסגרת תביעת המבקשים או שמא גם במסגרת הליך זה.

5. על אודות חופש הביטוי וחופש המחאה הפוליטית נכתב ב**ה"ט (ת"א) 70118-07-19 אבנר נתניהו נ' ברק כהן עו"ד**, פסקה 7 (4.8.2019) כדלקמן:

"על חשיבותו של חופש הביטוי ועל חשיבות חופש המחאה הפוליטית- לא תיתכן מחלוקת. כוחה של חברה דמוקרטית נמדד ביכולתה להכיל מחאה פוליטית לגיטימית ומגוון של דעות, גם אם הדרך שבה באות דעות אלה לידי ביטוי- אינה נעימה למבוקרים. מחאה אזרחית לובשת צורות רבות, שונות ומשונות. לצד מאמרי דעה בעיתונות מוכרות גם שיטות מחאה של הפגנות ליד בתיים של אישי ציבור, ואפילו- בארצות הים- צורת מחאה הבאה לידי ביטוי בהטחת עוגות קצפת בפניהם של פוליטיקאים [...] יש דרכי מחאה יעילות יותר ויעילות פחות, יש דרכי מחאה מקובלות יותר ומקובלות פחות, ויש דרכי מחאה אשר מושכות תשומת לב רבה יותר ותשומת לב פחותה. כל עוד אין המחאה חורגת מגבולות המותר- יש להגן על זכותו של אדם למחות על מה שהוא תופס כעוולות."

6. בעניינינו, יש להבחין בין שלושה סוגי "הטרדות" נטענות: הראשון, המחאה שקיים המשיב עם אחרים בקומת המגורים של המבקשים. השני, המחאה שקיים המשיב מחוץ לבניין המגורים של המבקשים. השלישי, הפרסומים השונים שפרסם המשיב נגד המבקשים.

7. ביום 21.2.2026 הגיע המשיב, יחד עם קבוצת פעילים, לקומת דירתם של המבקשים. בסרטון קצר שהוצג בפניי (נספח 11 לבקשה) ניתן לראות את המשיב מקבל לידיו מגפון מידי פעיל אחר, שכרז קודם לכן, וקורא לעבר המבקשת בעניין מכתב ההתראה שקיבל טרם נקיטת הליכים משפטיים נגדו. המבקשים היו למעשה כלואים בדירתם עד אשר הגיעה המשטרה.

8. הפסיקה קבעה זה מכבר כי הבאת מחאה עד לפתח ביתו של אחר אינה אפשרית לפי חוק, גם בשם חופש הביטוי, או ההפגנה (ראו **ה"ט (ת"א) 16161-05-15 ז.ד. נ' ב.ב.** (6.9.2015); **ע"א 1836-11-25 חן נ' אליהו** (3.11.2025)). כמו כן, ברי כי לא ניתן להעלות על הדעת שכל אדם אשר יקבל לידיו מכתב התראה בטרם נקיטת הליכים משפטיים יצבא על דלתו של השולח ויטרידו.

9. המדובר באירוע שאין לקבלו, הפוגע בפרטיותו, בשלוות חייו, ואף בחירותו של אדם. זאת מבלי להתייחס להיבטים הפליליים הנוגעים לכניסה לנכס פרטי. משכך, אירוע זה לבדו מצדיק מתן צו למניעת הטרדה מאיימת. בהקשר זה יוער כי בדיון היום הודיעה באת כוח המשיב, כי הלה מסכים שיינתן כנגדו צו האוסר על כניסה לבניין מגורי המבקשים.

10. באשר למחאה שהתקיימה מחוץ לבניין המגורים של המבקשים ביום 18.2.2026, נדמה כי אין מחלוקת על החשיבות של זכות המחאה. עם זאת, חופש המחאה אינו מוחלט – בהקשר זה ראו [ה"ט 46317-11-22 היועצת המשפטית לממשלה נ' לב \(להלן: "עניין לב"\)](#):

9". אכן, חופש הביטוי הוא לב-לבה של חברה דמוקרטית. התיאוריה המשפטית של חופש הביטוי מלמדת, כי חופש הביטוי מאפשר ליצור שוק פתוח של רעיונות ושל דעות, מאפשר לאזרח לגבש דעה מושכלת ועניינית על אודות הנעשה במדינתו, ומאפשרת לחשוף מעשי עוול.

עם זאת, חופש המחאה אינו מוחלט, וככל זכות אחרת – גם הוא דורש איזון מול ערכים אחרים, חשובים לא פחות ממנו: זכותו של אדם לפרטיות, זכותו של אדם לכבוד וזכותו של אדם לשם טוב. מציאת נקודת האיזון המדויקת – אינה פשוטה, והיא דורשת ניתוח מדויק של הערכים המתנגשים וזיהוי נכון של הנקודה שבה יש להסיג אחד מפני האחר.

10. איש ציבור – ובקבוצה זו אני כולל לא רק נבחר ציבור, אלא גם עובדי ציבור, ודאי הבכירים שבהם – נדרש לקחת בחשבון כי הוא מתנהל בזירה הציבורית, והוא חשוף לביקורת ציבורית. ביקורת זו – לא תמיד היא נעימה. לא תמיד היא אדיבה. לא תמיד היא נוחה לאוזן וללב. אך מי שקיבל את הסמכות להשפיע על גורלם של אחרים – חייב לקחת בחשבון כי הוא עתיד להיות חשוף לביקורת, ולהיות מוכן לקבל את הביקורת. כך הוא ביחס לפוליטיקאים, אבל כך גם ביחס לשופטים, לפרקליטים, למנהלי מחלקות ולבכירים אחרים בשירות הציבורי. אלא שגם בזירה זו, של ביקורת ציבורית, חריפה לעתים, אסור באיסור חמור להגיע למצב שבו הכול כשר ובו הכול מותר. נקודת הגבול עוברת, לטעמי, כאשר חצי הביקורת אינם מופנים כלפי איש הציבור עצמו, אלא כלפי בני משפחתו: הוריו, ילדיו, בני זוגו.

....

הקו שאותו אסור להתיר לחצות – הוא גרירתם של בני משפחתו של איש הציבור אל הזירה, כאשר הם עצמם לא בחרו להיכנס אליה."

11. המבקשת אינה נבחרת ציבור, אף אינה עובדת ציבור במובן הקלאסי של המילה כאמור בהחלטה הנ"ל. עם זאת, המבקשת היא דמות המצויה בעין הציבורית, וייתכן כי יש לצפות כי תהא חשופה לביקורת "קשה".

משזאת נאמר, באירוע המחאה מחוץ לבניין המגורים של המבקשים צעק המשיב במגפון, בין היתר: **"לוסי אהריש אנחנו נבוא להביא לך זרי פרחים מהאחים המוסלמים מהללי השמידים שייקחו אותך אינשאללה אינשאללה" (סרטון נספח 7)**. לא מן הנמנע כי אמירה זו, כמו גם אמירות נוספות שיובאו בהמשך, עשויות להתפרש כקריאה לפגיעה במבקשת.

המשיב אף קרא במגפון, באותו אירוע, כי המבקש **"מכר את נשמתו לפלסטיין"**. זאת מול כל תושבי השכונה, כאשר לכאורה אין למשיב כל מחלוקת אל מול המבקש. היינו, ובהתייחס לאמור **בעניין לב** לעיל, המשיב "גרר" למחאתו את המבקש בשני אירועי המחאה שקיים, כמו גם במספר פרסומים שיובאו בהמשך.

12. מצאתי לציין כי המבקשת העידה בדיון שהתקיים בפני היום כי בנה הקטין, בן חמש, שהה בדירה בעת אירוע המחאה שהתרחש מחוץ לדלת דירתם, וכי אירוע זה, כמו גם אירועי מחאה נוספים שהתקיימו, הותירו בו משקעים קשים שאין זה המקום לפרטם.

13. באשר לפרסומים שפרסם המשיב, אשר לטענת המבקשים לא פסקו אף לאחר הגשת הבקשה דנן, יש לבחון האם מקומם להתברר במסגרת תביעת הלשון הרע שהגישו המבקשים נגד המשיב או שמא יש מקום להתייחס אליהם גם בהליך זה.

14. בה"ט (ת"א) 9757-07-22 ד"ר שרון אלרעי פרייס נ' יוספה טמיר ברק (12.7.2022) נכתב:

"לנוכח תכלית החוק, ברי כי לא כל פרסום הפוגע בשמו הטוב או בשלוות חייו של אדם יבוא בגדר 'הטרדה מאיימת'. יש למתוח את קו הגבול בין פרסום לשון הרע, אשר אף שעלול לפגוע, לעתים באופן אנוש, בשמו הטוב של אדם, להכפישו ולעשותו ללעג ולקלס בעיני הבריות, אין הוא בא בגדר הטרדה מאיימת, לבין פרסום הנושא אופי מאיים ומטריד עד שיש מקום לאסור אותו בצו מכוח חוק מניעת הטרדה מאיימת. על קו גבול זה עמד בית משפט השלום בראשון לציון (השופטת כ' בן אליעזר) בקבעו:

"הכלל צריך להיות כי הטרדה באמצעות פרסומים בלבד לא תיחשב כהטרדה שחוק מניעת הטרדה מאיימת חל עליה. דומני, כי על מנת שתחצה ההטרדה באמצעות פרסומים את גבולם של דיני לשון הרע ותיכנס להיכלו של חוק מניעת הטרדה מאיימת, יש להיווכח כי מדובר בפרסומים רבים, חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, כך שהצטברותם ומידת האינטנסיביות שלהם גורמת לפגיעה של ממש ביכולתו של הנפגע לקיים שגרת חיים תקינה. במצב דברים כזה, עובר מרכז הכובד של ההתנהגות העוולתית לכאורה מן הפרסום המכפיש כשלעצמו, אל האובססיביות שבחזרה על הפרסומים פעמים רבות ובאמצעים שונים, עד כדי פגיעה בשלוות חייו של הנפגע. בנסיבות כאלו, עוד אין מדובר באיזון ה'רגיל' של דיני לשון הרע, בין שמו הטוב של הנפגע לבין חופש הביטוי של המפרסם, שכן לצד שמו הטוב של הנפגע, מצטרפת גם זכותו לקיים שגרת חיים תקינה במרחב הפרטי שלו ללא הפרעה בלתי לגיטימית. אין די בפרסום מכפיש סתם, ואף לא ברצף של פרסומים מכפישים, כדי להצדיק תחולתו של חוק הטרדה מאיימת. ריבוי הפרסומים, תדירותם והאינטנסיביות שלהם צריכים ללמד על כך שמדובר במי ששם לעצמו כמטרה לשבש את שגרת חייו התקינה של הנפגע, והפרסומים אינם אלא אמצעי בידיו במטרה זו. לפיכך, נראה לי כי פרסומים חוזרים ונשנים, בתדירות גבוהה, בקבוצות שונות ובתפוצה רחבה, יכולים להיחשב כהטרדה מאיימת המצדיקה גם הוצאת צו. בהקשר זה נראה כי הכמות והתדירות יכולות להפוך לאיכות, שכן אינני סבורה, כי פרסומים מטרידים, רבים חוזרים ונשנים במדיות שונות באים במסגרת מימוש לגיטימי של חופש הביטוי, ולפיכך יכול ויצדיקו מתן צו הטרדה מאיימת, וזאת בשל הפגיעה הקשה הטמונה בהם בשלוות חייו של המבקש [...]" (ה"ט (שלום ראשל"צ) 8252-06-17 עזרא נ' מישוריס [פורסם בנבו] (23.6.2017)).

חופש הביטוי וזכות הציבור לדעת, שעל חשיבותם בחברה דמוקרטית ובכלל אין חולק, אינם כוללים בחובם את הזכות להפריע את שלווה חייו של אדם באמצעות פרסומים פוגעניים, חוזרים ונשנים, בכמות ובאיכות, הפוגעים בפרטיותו ובבני משפחתו."

15. ההחלטה הנ"ל התגלגלה עד לפתחו של בית המשפט העליון, אשר קבע:

"...ביטוי הפוגע בשמו הטוב של אדם עשוי להיות רלוונטי במקרים המתאימים הן לחוק איסור לשון הרע והן לחוק למניעת הטרדה מאיימת. אולם, בעוד

שבגדרו של חוק איסור לשון הרע הבחינה המשפטית מתמקדת בתוכנו של הביטוי, על רקע החשש שהוא צפוי לבזות ולהשפיל את האדם הנוגע בדבר בעיני הבריות, החוק למניעת הטרדה מאיימת ממוקד בהשפעתו הנמשכת של הביטוי על האדם עצמו, בשל כך שהוא מאיים עליו או פוגע בשלוות חייו, בפרטיותו, בחירותו או בגופו. על רקע האמור, ברי כי בגדרו של חוק זה יש משמעות רבה לכך שהביטוי הוא חוזר ונשנה. כמו כן, וכפי שמעיד עליו שמו – החוק למניעת הטרדה מאיימת ממוקד במניעה עתידית ומכאן חשיבותו.

12. אם כן, אין מקום להנחה שמתחייב "סיווג" חד-חד-ערכי של פרסומים כלשון הרע או כהטרדה מאיימת. כאמור, עשויים להיות מצבים שבהם פרסומים יניחו עילה לתביעת לשון הרע (בשל הביזוי כלפי אחרים) וכן ישמשו עילה למתן צו למניעת הטרדה מאיימת (בשל האפקט שלהם על האדם עצמו). לצדם עשויים להיות מצבים שפרסומים ייפלו רק לגדרו של אחד מהחוקים הנזכרים, או אף לא לאחד מהם. (רע"א 6861/22 יוספה ברק טמיר נ' ד"ר שרון אלרעי פרייס (31.10.2022))

16. בעניין זה, ובהקשר של פרסומים עתידיים, נקבע בע"א (חי) 43482-10-18 יאסר מואסי נ' עיד ג'בילי (15.1.2019) כי:

"רק במקרים חריגים ויוצאי דופן, בהם מדובר בפרסום הפוגע באופן קיצוני בשלוות חייו של המבקש, לרבות במקרים בהם הפרסום עלול לסכן את שלומו או בטחונו, ישקול בית המשפט מניעת פרסום עתידי בדרך של צו מניעה עתידי כנגד המפרסם בהתאם לחוק למניעת הטרדה מאיימת".

17. לאחר שסקרנו את הפסיקה, יש לבחון את פרסומי המשיב המדוברים שצורפו לבקשה, כאשר המבקשים טענו בדיון היום שלא כל הפרסומים שפרסם המשיב צורפו לה, וכי המשיב המשיך כאמור לפרסם פרסומים נגדם גם לאחר שהוגשה הבקשה דנן:

- ביום 5.2.2026 פרסם המשיב תמונה של המבקשת, כאשר מאחוריה מתנוסס דגל איראן והמילה "אינשאללה" רשומה באותיות גדולות נוטפות דם. לתמונה הוסיף המבקש את הכיתוב הבא: "בוא נלך למחבלת הזו. היא משדרת בנווה אילן כל יום משעה חמש עד שש" (ההדגשה אינה במקור).
- באותו היום פרסם המשיב את אותה תמונה הנ"ל, והוסיף את הכיתוב "מחבלת תקשורתית" (ההדגשה במקור).
- ביום 7.2.2026 פרסם המשיב תמונה של המבקשים, כאשר המבקש הגיע לאולפן של המבקשת, והוסיף את הכיתוב: "הבחור עבר לתמוך באחים המוסלמים ומהללי השהידים" (ההדגשה אינה במקור).
- ביום 11.2.2026 פרסם המשיב סרטון קצר בו רואים את עיניה של המבקשת מבעד לחיג'אב אותה היא עוטה על ראשה. עיניה של המבקשת הופכות אדומות, כאילו יוקדות אש, והיא אומרת (בערבית) "אתם תשלמו את המחיר". לסרטון זה הוסיף המשיב את הכיתוב: "לא נאפשר לך ולערוץ שלך לאפשר לרשימה המשותפת להרוס את המדינה עם השמאל הבוגד." (הטעויות במקור. ההדגשות אינן במקור).
- ביום 12.2.2026 פרסם המשיב סרטון קצר בו רואים את פניה ופיה של המבקשת פעורים, למבקשת שיני ערפד ונוטף מפיה דם, והיא שבה וצועקת "אינשאללה".
- ביום 20.2.2026, לאחר אירוע המחאה הראשון כזכור, פרסם המשיב תמונה ובה פרסום בתקשורת לפיו המבקשת שלחה למשיב מכתב התראה. לתמונה צירף המשיב את

הכיתוב: "**מחבלת תקשורתית** אכן מעודדת להצביע למחבלים תומכי טרור לכנסת הנשאללה במדינה דמוקרטית **מותר לעשות מחאה נגד אויבת בתוכנו תומכת האחים המוסלמים ומהללי שהידים** את לא יכולה לסתום פיות באיומים בתביעת השתקה **נגיע אלייך לשכונה הרבה יותר להפגין**." (הטעויות במקור. ההדגשות אינן במקור).

- ביום 20.2.2026 פרסם המשיב פוסט בו כתב: "מוכן למלחמה על ערוץ התרעלה המסית נגדנו נפגין תמיד מול ערוצי התקשורת העויינת ובטח מול המעודדת להצביע למחבלים בכנסת מחבלת תקשורתית וכל שאר המחבלים התקשורתיים בערוצי ההסתה והתעמולה". לכיתוב זה צרף המשיב תמונה של פרסום בתקשורת לפיו המבקשת הגישה לו מכתב לפני תביעה.
- בפרסום נוסף של המשיב, מאותו תאריך, נכתב: "**נמשיך להגיע לבניין של לוסי אריש** זכות הדמוקרטיה להפגין מול מעודדת תומכי הטרור אחמד טיבי ואיימן עודה והאחים המוסלמים ומהללי שהידים לא נרפה באיומים על בתביעות השתקה זה רק מדרבן אותנו" (הטעויות במקור).
- באותו תאריך פרסם המשיב ברשת טיק טוק את הדברים הבאים: "את מעודדת הצבעה לתומכי טרור מהללי שהידים ואחים המוסלמים (הנשאללה) לא תצליחי להשתיק אותנו מחבלת תקשורתית שמחבלת במחנה הימין אויבת הערוץ הזוהמה 13" (הטעויות במקור).
- ביום 22.2.2026 פרסם המשיב את הפרסום הבא: "גברת לוסי אריש האלימות זה בחברה שלך ערבים שרוצחים אחד את השני על רגע כבוד המשפחה אצל מהללי שהידים והאחים המוסלמים תומכי הטרור שאת עוזרת להם לקבל מנדטים הבריונים זה השמאל בקפלן משת"פ של מחבלים" (הטעויות במקור).
- באותו היום פרסם המשיב פרסום נוסף: "עוד אחד הנשאללה ינהרו לקלפיות הרוצחים על כבוד המשפחה האסלם הרצחני שרוצח אחד את השני **זאת שתומכת במהללי שהידים והאחים המוסלמים** מדבר על אלימות? מורשת כהנה לא אנסה ולא רצחה וחטפה ילדים נשים זקנים וטף הבנת עלובת נפש?" (הטעויות במקור).
- נגד המבקש פרסם המשיב את הפרסום הבא: "חרפה של מדינת ישראל ההורים שלך מתביישים בך הדור הבא שלך לא משתייך לעם היהודי אתה מקבל מערוצי התרעלה חיבוק ויחץ אתה בושה וחרפה **אישתך תומכת במחבלים** בכנסת מהללי שהידים ואחרים המוסלמים."
- ביום 24.2.2026 פרסם המשיב את הפרסום הבא עם תמונה של המבקשת מתראיינת בנוגע להטרדה בביתם: "**עלה לתומכת האחים המוסלמים ומהללי שהידים** השתן לראש."

18. במילון אבן שושן מוגדרת המילה "איום" כך: "**הטלת אימה הפחדה**".

בה"ט (ת"א) 10550-01-15 **היועץ המשפטי לממשלה נ' פלוני** (13.4.2015) נקבע:

"השאלה האם מדובר ב"הטרדה מאיימת" כהגדרתה בחוק היא פשוטה: אין צורך שמעשה יהיה פלילי. מעשים המכוונים לגרום ל"מתח, לחרדה ולתחושות איום, לעיתים עד כדי אי יכולת לקיים שגרת חיים תקינה" (**בר"ע (מח' י-ס)**)

179/04 שובל נ' ניסים (10.8.04)) יכולים לעלות כדי הטרדה מאיימת (ראו גם: ע"א (מח'חי') 4666-12-08 דיין נ' אוריאל (22.9.09)). מובן שכל עניין לפי נסיבותיו, ויש לבחון את הדברים בהירות רבה, על מנת לוודא כי עוצמת הדברים מגיעה כדי "הטרדה" מצדיקת צווים."

19. חופש הביטוי אינו חופש השיסוי. אין הוא מתיר לפגוע בפרטיות ובשם הטוב באופן חוזר ונשנה המשבש את שגרת החיים לצורך השמעת דברי ביקורת. הביקורת אותה השמיע המשיב בפרסומיו, למצער ברובם, אינם לגופו של עניין אלא לגופו של איש. סבורני כי הדרך בה בחר המשיב אינה דרך לגיטימית להביע ביקורת, וזכותו של המשיב לחופש הביטוי אינה יכולה לשמש אצטלה לפעילות מטרידה הפוגעת בפרטיות ובשגרת חייהם של המבקשת ומשפחתה. כך גם הפרעת שלוותו או השפלתו של האחר בפני שכניו, כפי שעשה המשיב, אינן נמנות עם דרכי הפעולה הלגיטימיות.

20. תדירות הפרסומים ותכנם, בפרט העובדה כי המשיב התייחס למבקשת כ"מחבלת", "אויבת", "תומכת האחים המוסלמים ומהללי השהידים", מובילים למסקנה כי יש בפרסומים של המשיב – אף אם לא בכולם – משום הטרדה מאיימת, אשר עשויים אף להוביל להסתה ולפגיעה במבקשת. זאת במיוחד בתקופה רגישה זו של מלחמה ובחירות מתקרבות. המשיב אף תוקף את המבקש, כאשר נדמה שכל "חטאו" הוא כי הוא נשוי למבקשת ותומך בה.

21. שוכנעתי כי הפרסומים של המשיב, שהינם חמורים וחריגים ברובם, בצירוף המחאות שקיים מחוץ לבניין מגורי המבקשים ומחוץ לדלת דירתם, גרמו למבקשת ולמשפחתה תחושת איום ומתח המלווים אותם יום יום, אשר פוגעים בשגרת ובשלוות חייהם. עובדה היא, כי נוכח האירועים המתוארים לעיל המבקשת נעזרת בשירותי אבטחה, ואף הדיון היום נערך תחת אבטחה כבדה. המבקשים אף טענו, והדבר לא נסתר, כי המבקשת ביטלה נסיעת עבודה לחו"ל נוכח האירועים שהיא ומשפחתה חוו.

22. בתחילת הדיון שאלתי את המשיב שוב ושוב כיצד יש לפרש את התנהגותו ופרסומיו השונים. זאת על מנת לאפשר לו להבהיר את התנהלותו. הלה לא השיב לשאלות שנשאל, ופעם אחר פעם טען טענות שאינן מן העניין, אלא נוגעות לאירועים אחרים, לאישים וארגונים אחרים ולא להתנהלותו שלו שהיא ליבת ההליך דנן. אף שאלתי את המשיב כיצד הוא היה מגיב לו חבורת גברים הייתה נכנסת לחצר ביתו הפרטי, נעמדת בסמוך לדלת וצועקת קריאות כאלו ואחרות במגפון. אף לשאלה זו המשיב לא השיב לגופו של עניין.

23. בנסיבות שפורטו, מצאתי כי יש מקום להתערבות בית המשפט על מנת לממש את מטרת החוק הקבועה [בסעיף 1](#) לחוק. זאת עקב החשש הממשי שהמשיב יחזור על התנהגותו, כפי שכתב מספר פעמים שיעשה. בהקשר זה אציין כי המשיב העיד בדיון היום כי המבקשים "לא מעניינים אותי", במובן זה שהם לא המטרה של מחאתו. משכך, נדמה כי אין בקבלת בקשת המבקשים כדי להצר את צעדיו של המשיב בפעילותו הפוליטית.

24. לאור האמור לעיל, **ניתן בזאת צו האוסר על המשיב כדלקמן:**

- א. להטריד את המבקשים ואת בנם (הקטין), בכל דרך ובכל מקום ;
- ב. לאיים על המבקשים ועל בנם או ליצור עמם כל קשר במישרין או בעקיפין ;
- ג. לבלוש אחר המבקשים ובנם, לארוב להם, להתחקות אחריהם תנועותיהם או מעשיהם, או לפגוע בפרטיותם בכל דרך אחרת, לרבות לפרסם פרסומים על אודותיהם ברשתות החברתיות ;
- ד. להימצא במרחק של 150 מטרים ממקום מגוריהם או ממקום עבודתם של המבקשים או מכל מקום אחר בו המבקשים ובנם שוהים דרך קבע.
25. הצו ניתן לפרק זמן של 6 חודשים מהיום – הוא פרק הזמן המקסימלי הקבוע בחוק.
26. טענות על הפרת הצו, אשר תקווה שלא תבואנה, יש להפנות למשטרת ישראל.

ניתנה היום, ד' ניסן תשפ"ו, 22 מרץ 2026,
בהעדר הצדדים.

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה

ערן גלברד, שופט